

CAP FRED EN UN CAP DE SETMANA PROMETEDOR

El cap de setmana és presentava prometedor. Era plena primavera, calia aprofitar aquests dies en que el sol ens acarona i es respira olor a terra mullada. És un senzill regal que ens dona la vida i el volien gaudir en família.

Vora les cinc de la matinada d'aquell dissabte en que ho tenien tot preparat per fugir cap a la natura que envolta el Pedraforca, sona el telèfon. Encara amb ulls clucs, en Isidre, pensa: *un que s'està equivocant..., qui em vol dir alguna cosa a aquestes hores?* S'atura el so, als pocs minuts torna i li fa l'efecte que el timbre és més insistent. Amb una certa inquietud, i perquè no dir-ho, també amb mandra, es lleva del llit i agafa l'auricular; a l'altra banda del fil escolta una veu excitada i entretallada

—Soc Laia... Laia..., ha caído la nave... la de Leganés..., la estructura... ha caído...

—... ??... — Isidre tarda uns segons en reaccionar- ¡Laia, que dices...! ¿sabes qué hora es?. Es broma...?

—Vine ..., -diu interrompin-lo- vine, agafa el primer pont que puguis... te espero en el aeropuerto, la constructora y la propiedad están en la obra... estan molt emprenyats.

Pi... pi,,, pi... la veu ha enmudit. Queda estorat. Mira per la finestra, encara es fosc però s'endevina un cap de setmana prometedor...

Així que arriba a la terminal del pont aeri, veu a Laia, fa mala cara, mostra un rictus gens habitual en ella. En quan intenta saludar-la, l'agafa d'un braç.

—Vamos... t'estan esperant; de la constructora, el delegat y el jefe d'obra; de la propiedad, el director general y el jefe de la planta... y la policia municipal...

—Pero... que ha passat... las cosas no se caen porque sí. ¿Qué les vamos a decir? ¿Algún accidentado?.

—Les vamos...,no. Tú les vas a decir. Te esperan a ti. No tengo ni idea de lo que ha pasado. Res... ha ocurrido sobre las tres de la madrugada, no había nadie.

—Llama a Joan -col·lega de professió d'ambdós, especialista en estructures-, que venga.

—Ya lo he hecho. Está de camino, ens trobarem a l'obra.

—¿Tenim culpa?.

—¡Nooo!, no tenim culpa -diu per tranquil·litzar el moment.

L'ambient era tens, Laia trepitja a fons l'accelerador. Els 40 km que els separaven del polígon industrial el fan en silenci. És un incident nou per ells i per l'empresa, mai haurien imaginat viure aquella realitat. Laia, bona enginyera tècnica, era una directora d'obra que amb una ullada ho ha vist tot. Es tenien molta confiança, vint-i-cinc anys que treballant junts. Catalana, desplaçada a Madrid de molts anys, quan dialogava amb Isidre s'expressava en una contagiosa i simpàtica barreja idiomàtica. Poc a poc lo incòmode de la situació va anar normalitzant-se. Els dos van pensar que calia tenir el cap fred.

En arribar a lloc, totes les mirades es van dirigir cap a ells. Isidre va notar per uns moments que el seu cervell va quedar paralitzat.. cap fred.... El paisatge era dantesc, una nau amb tres cossos de 3000 m² cadascun; un, amb l'estructura prefabricada acabada era al terra, amb columnes, bigues i pòrtics esmicolats i estesos per sobre de la llosa del sòl; el central a mitges, i el tercer sols amb els pilars aixecats.

L'expressió de tots els que estaven allí reunits ara extremadament seriosa, molt seriosa...

La propietat, així que es van apropar va exclamar —Y ahora... que!.

La policia municipal, discretament es va retirar dient que ja havien fet el seu informe i que si no hi havia denuncia, doncs res. Els de la constructora, rígits, mirant-los... l'expert en estructures acabava d'arribar i amb un intel·ligible "buenos días" es va endinsar-se en mig d'aquella catàstrofe... anava fent fotografies, mirava, escrivia en una petita llibreta... Entretant Isidre procurava calmar -cap fred, pensava ell- les ires dels propietaris que no van tenir més remei que acceptar l'evidència.

—De inmediato evacuaremos los escombros, daremos órdenes a fábrica que con carácter de urgencia inicien la elaboración de nuevos pilares... y.. y todo, doblaremos el equipo de trabajo, el *plannig* no se resentirá... la constructora se pondrá en marcha a todo correr -els deia amb aparent total convicció, malgrat tenia que fer un notable esforç per no mostrar feblesa. Cap fred, es repetia.

Laia, callada, feia gestos afirmatius amb el cap ratificant el que deia els seu *jefe*. Els dos homes de la constructora sols deien amb aflicció “no sabemos que ha pasado... esto no podia pasar...”, intuïen que totes les responsabilitats anirien cap a ells.

En Joan, en acabar, s'apropa molt seriós a Isidre i a cau d'orella, li va apuntar: “*pot ser ho hem calculat malament, pot ser els esforços axials... els fiadors...* “. Isidre el fulminà amb la mirada. Malauradament, la resta dels presents també ho van escoltar.

—Señores, sepan ustedes que no vamos a pagar ni un duro más y que les vamos a penalizar si la obra se alarga un solo día —dirigint-se a tots va etzibar el director general de la propietat a la vegada que donava mitja volta, molt enfadat, en direcció al seu cotxe.

—No haremos nada hasta que tengamos un informe técnico que nos diga el porqué de todo este despropósito... -el delegat de la constructora va treure pit, es va sentir esperonat per les imprudents paraules d'en Joan..

Cap fred va pensar en Isidre, mossegant-se la llengua. Laia feia estona que voltava per un punt molt concret. Els fa un crit a tots.

—Acercaros, mirad, el arriostamiento de fortuna se ha soltado, ha caído el primer pórtico y por efecto dominó ha empujado a todos los demás. No le demos más vueltas, y vosotros -dirigint-se a la constructora- espabilad... ya podéis ponerlos en marcha... —diu Laia amb autoritat.

De tornada a Barcelona, el cap de setmana es presentava prometedor, s'havia confirmat una màxima: sempre el cap fred i molta mesura del que es diu, on es diu, a qui se li diu... i qui escolta.

Els informes de les empreses especialistes en patologia de la construcció van confirmar el veredict de Laia.

Leserensis